

[Aksel Larsen.]

under Tvangslove. De saakaldte ulovlige Strejker, vi har haft i Sommer og i Efteraaret, er brudt ud som Følge af det efter vor Mening grundlovsstridige og i hvert Fald antidemokratiske almindelige Strejkeforbud, og vi har derfor selvfølgelig ikke taget Afstand fra dem. Det glæder os i øvrigt, at den største af de ulovlige Strejker, Kommunararbejdernes Strejke paa Frederiksberg, fik den fuldeste Understøttelse af Socialdemokratiet, og det glæder os, at Socialdemokratiet absolut heller ikke tog Afstand fra de to sidste ulovlige Strejker: Renovationskuskenes og Bomuldsspinderiarbejdernes.

Jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft anser det for beskæmmende, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sagt rosende Ting om os, som vi har sagt om ham. Enhver af Samlingsregeringens 18 Ministre ved, at foruden vort udmærkede Samarbejde med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller under Besættelsestiden har der ikke i Samlingsregeringen i noget væsentlig Spørgsmaal været Uenighed mellem det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og mig. I alt væsentlig fandt det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Politik i Samlingsregeringen Støtte hos de to andre konservative Ministre. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har aldrig givet Udtryk for Ubehag i den Anledning, og jeg er heller ikke af den Opfattelse, at han anser det for vanærende, at der f. Eks. blev valgt en socialdemokratisk Formand i Finansudvalget, takket være Kommunisternes og de Konservatives Stemmer. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vil anse det for vanærende, hvis vi skulde komme dertil, at der i et Udvalg bliver valgt en socialdemokratisk Udvalgsformand med f. Eks. det ærede Medlem Hr. Halfdan Henriksens Stemmer. Jeg synes derfor, man skulde lade denne Form for Agitation ligge.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ekscellerer i at fremstille Tingene, som om der paa den ene Side er en socialistisk Arbejderbevægelse, hvor jeg dog forstaar, at han regner med baade Socialdemokrater og Kommuniste, og paa den anden Side alle de anti-socialistiske Partier, som for ham udgør een reaktionær Masse, idet han, som sagt, har studeret Marx og ved, hvad han mener om den Ting. Men det er unægtelig en Art Ironi, at de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, skal staa op og fra denne Talerstol give det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft en Lektion

i Marxisme, paa samme Maade som Marx i sin Tid maatte tage Lassalle i Skole.

I Samlingsregeringen var der, som sagt, indtil det sidste en solid Majoritet, der grupperede sig om Socialdemokrater, Kommuniste og Konservative, medens Venstrestod i skarp og Det radikale Venstre i valen Opposition dertil. Derfor burde Regeringen efter Valget være dannet paa Samlingsregeringens politiske Grundlag, og det er ganske urimeligt, at Samlingsregeringens Mindretal, der ogsaa befinder sig i afgørende Mindretal her i Salen, er blevet sat til at danne Regering, fordi Socialdemokratiet vægrede sig ved at tage Ansvar eller tage Del i Regeringsdannelsen. Danmark turde i den Situation, hvori det befinder sig, have Brug for en stabil Regering, der er i Stand til at gennemføre sin Politik, og noget saadant har vi ikke faaet med den Mindretalsregering, vi nu har.

Nu har vi altsaa en Venstre-regering, og hvad er saa dens Hensigt? Vi burde kende den fra Valgkampen, og vi ved, at den Politik, Venstre forfægtede under Valgkampen, ingen Chancer har for at blive gennemført med den Sammensætning, Folketinget har. Vi kender Venstres Politik fra Regeringserklæringen, men den er ganske vist i Modstrid med det væsentlige i Venstres Valgkamp, hvad enten dette saa skyldes, at Venstre ikke vover at gennemføre den Politik, det helst vilde, eller at Venstre er kommet til bedre Erkendelse.

Dette træder frem straks i Begyndelsen af Regeringserklæringen i Afsnittet om Sydslesvig. I al sin Ordrigdom siges der her nøjagtigt det samme, som kortfattet blev sagt i Trontalen af 9. Maj i Aar. De to højtærede Ministre, der som Venstres Repræsentanter var Medlemmer af Samlingsregeringen, vidste før og under Valgkampen, hvad der var gjort fra Regeringens og Udenrigsministerens Side i Spørgsmaalet om Sydslesvig, og de vidste, hvilken Stilling den engelske Regering indtog over for Danmarks Henvendelser i London. De tillod, at Venstres Valgagitation i Spørgsmaalet Sydslesvig blev drevet mod bedre Vidende; men nu efter at Venstre har faaet samtlige Ministerportefeuiller, saa kommer man altsaa til Sandheds Erkendelse og udtrykker sig helt anderledes i Regeringserklæringen, end man gjorde det i Talerne paa Valgermøderne.

For saa vidt kan vi være enige i Regeringens Udtalelser om Sydslesvig nu efter Valget, idet vi lægger det i dem, at ogsaa Venstre nu er enig i, at det, der skal tilstræbes, er, at Danmark er og forbliver en Nationalstat, og at vi ikke skal stræbe efter